

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1890	Κυριακὴ Ἁγ. Πάντων (Ἐβρ. 11,33 – 12,2) 7 Ἰουνίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἅγιοι νικοῦν καὶ τὰ λιοντάρια

«Οἱ ἅγιοι Πάντες ...ἔφραξαν στόματα λεόντων» (Ἐβρ. 11,33)

Θὰ κάνω σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἐρώτημα καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησί σας. **Ποιά εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι στὸν κόσμος;** Ἐὰν τὸ ἐρώτημα τὸ κάνω σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν πιστεύουν, θὰ πάρω διάφορες ἀπαντήσεις.

● Οἱ περισσότεροι θ' ἀπαντήσουν, ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι εἶνε **τὸ χρήμα**, τὰ λεφτά. «Ὅποιος ἔχει χρήμα, λένε, ἔχει τὰ πάντα.

● Ἄλλοι θὰ ποῦν, ὅτι εἶνε τὸ σπαθί, **τὰ ὄπλα**. «Ὅποιος ἔχει τὰ ὄπλα, αὐτὸς κυριαρχεῖ.

● Ἄλλοι πάλι, σαρκικοὶ αὐτοί, θὰ ποῦν ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι εἶνε **ἡ ὁμορφιά**, ὁ ἔρωτας. Καὶ μήπως δὲν βλέπουμε, μπροστὰ στὸ μειδίαμα μιᾶς γυναίκας, ἄνθρωποι ποὺ κατέχουν ὑψίστα ἀξιώματα νὰ πέφτουν σὲ ἀναξιοπρέπειες;

● Ἄλλοι ὁμως λένε, ὅτι σήμερα, στὸν αἰῶνα μας, ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι εἶνε **ἡ ἐπιστήμη** –τὸ λένε καὶ γεμίζει τὸ στόμα τους– ἢ κάτι ἄλλο.

Τὴ σωστὴ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τὴ δίνει σήμερα, ἅγια ἡμέρα, ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὴν πρώτη λέξι τοῦ ἀποστόλου. «**Οἱ ἅγιοι Πάντες**», λέει (Ἐβρ. 11,33). Ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι, δηλαδή, εἶνε **ἡ ἀγιότης**, ἐκεῖνο ποὺ σήμερα περιφρονοῦμε.

Δὸς μου, ὄχι πολὺ, ἓνα δράμι ἀπὸ τὴ χάρι ποὺ εἶχαν ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Γεράσιμος, οἱ πατέρες, οἱ ἀσκηταὶ τῆς ἐρήμου! ἓνα δράμι ἀπὸ τὴ χάρι ποὺ εἶχαν ἡ ἅγια Αἰκατερίνη, ἡ ἅγια Βαρβάρα!... Μὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγιότης; Εἶνε **σύνθεσι πολλῶν ἀρετῶν**.

● Ἡ ἀγιότης πρῶτα - πρῶτα εἶνε **πίστις**. Νὰ δέχεσαι ὀλοψύχως, ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως «**Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...**». «Ὅλα μπορεῖ νὰ εἶνε ψέμα, ἀλλὰ ποτέ μὰ ποτέ δὲν εἶνε ψέμα ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος εἶπε· «**Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι**» (Ματθ. 24,35).

● Ἡ ἀγιότης εἶνε **ἐλπίδα** στὸ Θεό, ἄγκυρα στὴ ζωὴ, ὅπως λέει κάποιος ποιητικὸς στίχος:

«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου ποῦ νὰ ἀκουμπήσω νὰ σταθῶ,

ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεὸς μου,
πῶς ἢ μπορῶ ν' ἀπελπισθῶ;».

● Ἡ ἀγιότης εἶνε πρὸ παντὸς **ἀγάπη**, ὅπως ἀκοῦμε στὴν θεία Λειτουργία· «**Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν**».

● Ἡ ἀγιότης εἶνε ἀκόμη πολλὰ· εἶνε **τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας**, ἡ κατάνυξι στὴν προσευχή, ἡ εὐσπλαχνία, ἡ φιλανθρωπία, ἡ συγγνώμη, ἡ αὐταπάρνησις γιὰ τὸ Χριστὸ ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 10,32-33, 37-38)· ἂν τὸν ἀγαπᾶς, τότε χίλιες ζωὲς θυσιάζεις γι' αὐτόν.

«Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγιότης. Ἔχουμε ἐμεῖς τέτοια στοιχεῖα; Ὅταν ὑπάρχη ἀγιότης, δάκρυ μπροστὰ στὸ Χριστὸ γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, τότε **«πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι»** (Μάρκ. 9,23). Ὅποιος ἔχει τὴν ἀγιότητα, κάνει θαύματα. Τὰ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Ἀκούσατε ἓναν ὀλόκληρο κατάλογο· ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἕξι ἐπτὰ, ὀκτώ, ἐννιά..., δεκαπέντε **κατορθώματα**. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ μόνο ἓνα θὰ σᾶς πῶ, ποὺ τὸ περιγράφει μὲ τρεῖς λέξεις. «**Ἐφραξαν**», λέει, οἱ ἅγιοι Πάντες **«στόματα λεόντων»**· **ἔφραξαν στόματα λιονταριῶν**» (Ἐβρ. 11,33).

Λιοντάρη! Ἔχετε ἀκούσει λιοντάρη; Ἡ φωνὴ τοῦ φόβος - τρόμος. Ὅταν βγαίνει τὴ νύχτα καὶ μουγκρίζη, σείεται ἡ ἔρημος. Ἡ οὐρά του εἶνε θάνατος, τὸ σῶμα του λάστιχο, τὰ δόντια του πριόνι, τσακίζει κόκκαλα. Λέει λοιπὸν τὸ κείμενο, ὅτι οἱ ἅγιοι **«ἔφραξαν στόματα λεόντων»**.

Ἔγινε αὐτό; **Ἔγινε πράγματι**. Ποῦ; Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα. Σὲ καμμιά δεκαριά - εἴκοσι ἁγίους. Ἐναν ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναφέρω. Γιὰ διαβάσετε λιγάκι· ἀφήστε ἐφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορήματα· ἀνοίξτε τὴν ἁγία Γραφή, κ' ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ἁγίους οἱ ὅποιοι **«ἔφραξαν στόματα λεόντων»**.

Ζοῦσε, λέει ἡ Γραφή, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἕνας βασιλιάς. Οἱ ἄπιστοι ἀμφισβήτησαν τὴν ἱστορικότητά του, ἀλλὰ ἔγιναν ἀνασκαφές,

βρέθηκαν τὰ ἀνάκτορά του καὶ **σταμάτησε ἡ ἀμφισβήτησι**. Ὡς ἄπιστη γενεά! στοὺς ἀρχαιολόγους πιστεύεις, στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ δὲν πιστεύεις. Ἄλλ' ὅπως λέει ἡ Γραφή καὶ «οἱ λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. 19,40)· θὰ ῥθῃ ὥρα, ποὺ καὶ τὰ μάρμαρα θὰ βεβαιώσουν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ βασιλιάς λοιπὸν αὐτὸς ἔβγαλε διαταγή, νὰ μὴν τολμήσῃ κανεὶς ν' ἀνοίξῃ τὴ Γραφή ἢ νὰ γονατίσῃ νὰ κἀνῃ προσευχή, νὰ πῆ «*Κύριε, ἐλέησον*». Ὅποιος βρεθῆ παραβάτης, θὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ θὰ τὸν ρίχνουν σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, ποὺ μέσα θὰ ὑπάρχουν λιοντάρια πεινασμένα· τέτοια **τιμωρία** ὤρισε. Σκεφθῆτε ἂν ζούσαμε τότε, ποιὸς ἀπὸ μᾶς, λαϊκὸς ἢ κληρικὸς, θὰ εἶχε τὴν **τόλμη** νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πίστι του; Βρέθηκε ὁμως κάποιος καὶ τόλμησε· ἦταν **ὁ προφήτης Δανιήλ**. Δὲν ἔπαιξε κρυφτούλι, συνέχισε τὴ λατρεία του. Τὸν εἶδαν, τὸν κατήγγειλαν, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὰ λιοντάρια.

Καὶ τί ἔγινε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Μόλις ἔπεσε μέσα, «*ἔκλεισεν ὁ Θεὸς τὰ στόματα τῶν λεόντων*» (Δαν. 6,18), τοὺς ἔβαλε φίμωτρο καὶ τὰ λιοντάρια ἔγιναν σὰν ἀρνάκια. Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνουν, κοιτάζουν ἀπὸ πάνω καὶ τί βλέπουν· θαῦμα, ὁ Δανιήλ καθόταν ἐκεῖ κάτω μαζί τους! Τὸν βγάζουν καὶ ρίχνουν μέσα τοὺς ἐχθρούς του, αὐτοὺς ποὺ τὸν κατήγγειλαν. Ἔ, δὲν πρόλαβαν νὰ φτάσουν κάτω· στὸν ἀέρα τοὺς ἄρπαξαν τὰ λιοντάρια καὶ τοὺς ἔφαγαν. Τότε ὁ Δαρεῖος εἶπε· Ὁ Θεὸς ποὺ πιστεύει ὁ Δανιήλ εἶνε ὁ ἀληθινός (βλ. ἔ.ἀ. 6,26). Βλέπουμε λοιπὸν, ὅτι ὁ προφήτης Δανιήλ μὲ τὴν πίστι στὸ Θεὸ «*ἔφραξε στόματα λεόντων*».

Θὰ προχωρήσω τώρα περισσότερο καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ ἐξῆς. Δὲν ὑπάρχουν μόνο τὰ λιοντάρια τῆς ζούγκλας. Τὰ λιοντάρια αὐτὰ μὴν τὰ φοβᾶστε. Τὸ χειρότερο λιοντάρι εἶνε **ὁ ἄνθρωπος**. Πόσους ἀνθρώπους μπορεῖ νὰ φάῃ ἓνα λιοντάρι; πενήντα, ἑκατὸ, διακόσους; παραπάνω δὲν τρώει. Ὁ ἄνθρωπος ὁμως ἀποδεικνύεται φοβερώτερος. Ἀπ' ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς τὸ χειρότερο εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Μὰ καὶ ὑπ' αὐτὴ τὴν ἐννοια ἰσχύει τὸ «*ἔφραξαν στόματα λεόντων*». **Ἡ ἀγιότης νικάει καὶ τὰ ἀνθρωπόμορφα λιοντάρια**. Δὲν εἶνε παραμύθι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

Σὲ μιὰ κωμόπολι τῆς Ἀκαρνανίας ὑπῆρχε ἕνας **ἄντρας**, ποὺ ὅταν θύμωνε δὲν τὸν ἔκαναν ζάφτι δέκα χωροφύλακες. Εἴκοσι χρόνια εἶχε νὰ πατήσῃ στὴν ἐκκλησία. Τὸν ἔλεγαν **ἀσλάν**, δηλαδὴ λιοντάρι. Ὅταν ἔμπαινε σὲ ταβέρνα, ἔπρεπε νὰ φύγουν ὅλοι ἀπὸ μέσα. Ἔσπαζε ποτήρια, πιάτα, καρέκλες, τραπέζια, τὰ πάντα. Κυριαρχοῦσε. Ποῦ νὰ τὸν πλησιάσῃ κανεὶς! Ὁ-

ταν γύριζε στὸ σπίτι, γινόταν θύελλα. Ἔ λοιπὸν, αὐτὸ τὸ ἀνήμερο θηρίο ἔγινε ἀρνάκι. Ποιὸς τὸν ἔκανε ἀρνάκι; Ἀρνάκι - Χριστιανὸ τὸν ἔκανε ἡ γυναίκα του. Τί ἦταν; γυναίκα ποὺ βάφεται, ποὺ περπατᾶει σὰν σουσουράδα, ποὺ ξεγυμνώνεται; Ὁχι. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τέτοιες γυναῖκες· αὐτὲς θὰ τὶς πάρῃ τὸ ποτάμι, ἢ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Μιλᾶω γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, ποὺ πιστεύουν, ποὺ ἀγαποῦν, ποὺ θυσιάζονται. Ἔπεσε λοιπὸν σὲ μιὰ ἀγία γυναίκα, ἡρωίδα. Ἀγράμματα ἦταν· κρατοῦσε τὴν «Ἀμαρτωλῶν σωτηρία» καὶ ἔβαζε κάποιον ἄλλο νὰ τῆς διαβάξῃ. Πήγαινε στὴν ἐκκλησία, ἄναβε τὸ καντήλι της, ἦταν σὰν τὴν Παναγιά. Αὐτὴ τὸν παντρεύτηκε. Ἡ μάνα κι ὁ πατέρας τῆς ἔλεγαν· Μὴν τὸν πάρῃς. Τὸν πῆρε. Τὸ τί ὑπέφερε ἓνα χρόνο, δυὸ χρόνια, τρία χρόνια, δὲν λέγεται· τέλος τὸν κέρδισε.

Ὁ,τι εἶπα γιὰ τὸν ἄντρα, λέω καὶ γιὰ τὴν **γυναίκα**. Γιατί ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν δόντια λιονταριοῦ, ἔχουν ὁμως γλῶσσα ποὺ «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Κάνουν τὸν ἄντρα ν' ἀπελπίζεται καὶ νὰ λήθῃ τὸ βράδυ· Πῶς νὰ πάω στὸ σπίτι;... Ἄκουσα ἄντρα νὰ βεβαιώνῃ τὸ λόγο τῆς Γραφῆς· «*Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῆ ἐρήμῳ ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου καὶ γλωσσώδους καὶ ὀργίλου*» (Παρ. 21,19)· προτιμότερο νὰ κάθῃσαι σὲ μιὰ σπηλιὰ μὲ τὰ θηρία παρὰ μέσα σ' ἓνα σπίτι μὲ γυναίκα θυμώδη καὶ γλωσσοῦ. Μιὰ τέτοια γυναίκα τὴ φοβήθηκε ἁκόμα καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Στὴν ἔρημο τὰ λιοντάρια τὸν σεβάστηκαν· ἀλλὰ γυναῖκες πονηρὲς στὰ παλάτια (Ἡρωδιάδα καὶ Σαλώμη) τὸν ἔφαγαν. Στὴ συζυγικὴ ζωὴ ὡστόσο μπορεῖ ἓνας ἄντρας ποὺ πιστεύει στὸ Θεὸ κ' ἔχει στὴν καρδιὰ τὸ Χριστό, μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴ γυναίκα· ἔχουμε παραδείγματα ἀντρῶν, ποὺ πῆραν μέσα ἀπὸ τὰ πορνεῖα ἀμαρτωλὲς γυναῖκες καὶ σήμερα αὐτὲς εἶνε μητέρες - διαμάντια. Γιατί ἐὰν ἡ γυναίκα κατρακύλισε, δὲν φταίει μόνο αὐτὴ, φταίμε κ' ἐμεῖς οἱ ἄντρες· ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ τὸ ἀναπτύξω αὐτό.

Προτοῦ νὰ τελειώσω θέλω νὰ πῶ καὶ τοῦτο. Ἀκόμη πιὸ ἄγριο λιοντάρι εἶνε σήμερα **τὸ μοντέρνο κοσμικὸ φρόνημα**. Καὶ σ' αὐτὸ καλούμεθα ν' ἀντισταθοῦμε, γιὰ νὰ κρατήσουμε μέχρι τέλους τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Ὁχι. Ἔχουμε τὸ Εὐαγγέλιό μας, ἔχουμε τοὺς ἀποστόλους μας, ἔχουμε τοὺς νεκρούς μας, ἔχουμε τοὺς ἥρωές μας, ἔχουμε τὶς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας. Μ' αὐτὰ θὰ ζήσουμε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, μ' αὐτὰ θὰ πεθάνουμε, γιὰ νὰ δοξάζεται τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**